

20/07/2024

Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου σε αντικατοχική Συναυλία: «Δεν ξεχνούμε και αγωνιζόμαστε. Ετοιμαζόμαστε για την απελευθέρωση»

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου](#)

Με τεράστια επιτυχία πραγματοποιήθηκε το βράδυ της Παρασκευής, 19 Ιουλίου 2024, η μεγάλη αντικατοχική Συναυλία, υπό την αιγίδα του Μακαριωτάτου [Αρχιεπισκόπου Κύπρου κ.κ. Γεωργίου](#), με τίτλο «Πόσο ακόμα;», με την ευκαιρία της συμπλήρωσης πενήντα χρόνων από την τραγωδία του 1974, τη βάρβαρη τουρκική εισβολή και κατοχή της Κύπρου.

Παρόντες στην εκδήλωση ήταν ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου, ο οποίος ήταν και ο κύριος ομιλητής, η Υπουργός Παιδείας κ. Αθηνά Μιχαηλίδου, ως εκπρόσωπος του Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο εκπρόσωπος της Προέδρου της Βουλής, Μέλη της Ιεράς Συνόδου, Αρχηγοί και εκπρόσωποι των κοινοβουλευτικών κομμάτων, ο εκπρόσωπος της Πρεσβείας της Ελλάδος, Υπουργοί, Βουλευτές, Δήμαρχοι, Πρόεδροι και εκπρόσωποι των κατεχόμενων Δήμων και Κοινοτήτων, ο Αρχηγός της Αστυνομίας κ. Στέλιος Παπαθεοδώρου, ο εκπρόσωπος του Αρχηγού της Εθνικής Φρουράς και της ΕΛΔΥΚ, ο πρόεδρος της ΑΧΕΠΑ κ. Σάββας Τσίβικος, αγωνιστές, κληρικοί από όλη την Κύπρο και πλήθος κόσμου.

Ο Προκαθήμενος της Εκκλησίας της Κύπρου, για μια ακόμη φορά ξεδιπλώνοντας τα αισθήματα φιλοπατρίας που τον διακατέχουν και το αγωνιστικό του φρόνημα, στη σύντομη ομιλία του για τη θλιβερή επέτειο και τις επώδυνες μνήμες που την συνοδεύουν, τόνισε, ανάμεσα στ' άλλα, τα εξής: **«Απόψε με τη μεγαλειώδη αυτή εκδήλωση δηλώνουμε σε όλους, εχθρούς και φίλους, δικούς μας και ξένους ότι καταδικάζουμε τη βάρβαρη εισβολή της Τουρκίας και τη συνεχιζόμενη κατοχή της πατρίδας μας. Όσα χρόνια και να περάσουν δεν ξεγράφουμε πατρίδες· ούτε και παραμένουμε στους θρήνους· δεν εξαντλούμαστε στην παθητική αναπόληση. Συντηρούμε το αγωνιστικό φρόνημα. Δεν ξεχνούμε και αγωνιζόμαστε. Ετοιμαζόμαστε για την απελευθέρωση»**. Απευθυνόμενος προς τον ελληνικό λαό της Κύπρου τον κάλεσε να κρατήσει το αγωνιστικό του φρόνημα ακμαίο και τον πόθο της επιστροφής άσβεστο και αδιαπραγμάτευτο. **«Αν εμείς εμμείνουμε σ' αυτές τις αρχές, είμαι σίγουρος ότι και θα έλθει βοηθός στις προσπάθειές μας και ο Θεός»**, διαβεβαίωσε ο Μακαριώτατος, συγκινώντας τον κόσμο, που κατέκλυσε από νωρίς την τάφρο της Πύλης Αμμοχώστου.

1974-2024

50
ΧΡΟΝΙΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ
ΚΑΙ ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Υπο την αιγίδα
του Μακαριωτάτου
Αρχιεπισκόπου Κύπρου
κ.κ. Γεωργίου

Οργάνωση:

ΙΕΡΑ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΚΥΠΡΟΥ

ΠΟΣΟ ΑΚΟΜΑ; ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Γιώργος Νταλάρας

Τραγουδούν (αλφαβητικά):

Γιάννης Διονυσίου
Δημήτρης Μεσημέρης
Δημήτρης Φανής
Δώρος Δημοσθένους
Κατερίνα Παράσχου
Κούλης Θεοδώρου
Κώστας Χατζηχριστοδούλου
Μαρίνα Βερζανλή
Πάρης Παράσχος
Πέτρος Κουλουμής
και το Φωνητικό Σύνολο
«Διάσταση»

Συμμετέχει ο
Παντελής Θαλασσινός

Μουσική επιμέλεια:
Γιώργος Παπαχριστούδης

Παρασκευή
19 Ιουλίου 2024
Τάφος Πύλης
Αμμοχώστου
ΩΡΑ 20:30

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Στηρίζουν:

Μετά την σύντομη ομιλία του Μακαριωτάτου ακολούθησε το καλλιτεχνικό πρόγραμμα με τη συμμετοχή καταξιωμένων καλλιτεχνών, με πρώτο τον μεγάλο Γιώργο Νταλάρα, η φωνή του οποίου έχει συνδεθεί με το πρόβλημα της εισβολής και κατοχής της πατρίδας μας, και ο οποίος επιμελήθηκε το όλο μουσικό πρόγραμμα. Συμμετείχαν, επίσης, ο καταξιωμένος καλλιτέχνης Παντελής Θαλασσινός και οι κύπριοι καλλιτέχνες Γιάννης Διονυσίου, Δημήτρης Μεσημέρης, Δημήτρης Φανής, Δώρος Δημοσθένους, Κατερίνα Παράσχου, Κούλλης Θεοδώρου, Κώστας Χατζηχριστοδούλου, Μαρίνα Βερζανλή, Πάρης Παράσχος, Πέτρος Κουλουμής και το φωνητικό σύνολο Διάσταση.

Αξίζει να σημειωθεί ότι γενικός συντονιστής για την οργάνωση και επιτυχία της μεγάλης αυτής συναυλίας υπήρξε ο Διευθυντής του Αρχιεπισκοπικού Γραφείου και άμεσος συνεργάτης του Μακαριωτάτου, κ. Μιχαήλ Σπύρου.

Η πραγματοποίηση της όλης εκδήλωσης αποδεικνύει περίτρανα τη συνέπεια των λόγων του Μακαριώτατου, ο οποίος συνεχώς τονίζει «Δεν θα σταματήσουμε να συμβάλλουμε σε δράσεις και δραστηριότητες, οι οποίες διατηρούν άσβεστο τον πόθο της επιστροφής και του αγώνα για δικαίωση».

Η ομιλία του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Γεωργίου στην αντικατοχική Συναυλία «ΠΟΣΟ ΑΚΟΜΑ;»

Αποφράδες οι μέρες του Ιουλίου που περνούμε· άκρως θλιβερή η φετινή επέτειος και επώδυνες οι μνήμες που τη συνοδεύουν. Συμπληρώνονται πενήντα ολόκληρα χρόνια από την τραγωδία του 1974, την υποδούλωση της πατρίδας μας στον Τούρκο εισβολέα.

Η ψυχή μας από τότε συντρίβεται από την εθνική ταπείνωση. Τρεισήμισι χιλιάδες χρόνια ελληνικός ο τόπος μας. Με μαρτύρια κι ολοκαυτώματα, αίματα και εξανδραποδισμούς κράτησαν οι πρόγονοί μας αλώβητη την εθνική φυσιογνωμία του.

Η απερισκεψία και η εθνική μειοδοσία των λίγων, που διενήργησαν το προδοτικό πραξικόπημα, μαζί με την ολιγωρία τη δική μας, που δεν αντιταχθήκαμε όσο έπρεπε σ' αυτούς, μας έφεραν στο χείλος της τουρκοποίησης.

Απόψε με τη μεγαλειώδη αυτή εκδήλωση δηλώνουμε σε όλους, εχθρούς και φίλους, δικούς μας και ξένους ότι καταδικάζουμε τη βάρβαρη εισβολή της Τουρκίας και τη συνεχιζόμενη κατοχή της πατρίδας μας. Όσα χρόνια και να περάσουν δεν ξεγράφουμε πατρίδες· ούτε και παραμένουμε στους θρήνους· δεν εξαντλούμαστε

στην παθητική αναπόληση. Συντηρούμε το αγωνιστικό φρόνημα. Δεν ξεχνούμε και αγωνιζόμαστε. Ετοιμαζόμαστε για την απελευθέρωση.

Στην Π.Δ. το πεντηκοστό έτος, το έτος που επεσφράγιζε επτά εβδομάδες ετών, και που ονομαζόταν Ιωβηλαίο έτος, είχε μια μυστική λυτρωτική σημασία. Σ' αυτό χαρίζονταν χρέη, ελευθερώνονταν δούλοι, τα ζώα ξεκουράζονταν, η γη αναπαυόταν. Ήταν προάγγελος της νέας, καινής εποχής και των συνθηκών που θα επικρατούσαν μετά την επικράτηση της βασιλείας του Θεού στη γη. Ήταν μήνυμα υπομονής και θάρρους. Παρότρυνση προς συνέχιση των προσπαθειών μέχρι το ξεπέρασμα κάθε δυσκολίας.

Κάτω από αυτό το πρίσμα αξιολογούμε και τη σημερινή εκδήλωση. Όσο δύσκολα και αν είναι τα πράγματα για μας, όσο και αν κουρασθήκαμε, δεν χάνουμε το θάρρος μας. Θα πρέπει να προγραμματίσουμε με σύνεση την παραπέρα πορεία μας.

Μακρύς και επώδυνος ο δρόμος που, ως λαός, διανύσαμε στα πενήντα αυτά χρόνια. Μεγάλα και συνταρακτικά τα γεγονότα που ακολούθησαν, τις συνέπειες των οποίων υφίσταται ο Κυπριακός λαός μέχρι σήμερα: Νεκροί και αγνοούμενοι, ξεριζωμός και προσφυγιά, βίωση της αδικίας και της λογικής των συμφερόντων, η υποκρισία των ισχυρών που διακηρύττουν αρχές και πράττουν τα αντίθετα, η συνεχής προσπάθεια της Τουρκίας για εμπέδωση αρχικά των τετελεσμένων της εισβολής και κατοχής και η προσπάθεια τουρκοποίησης ολόκληρης της Κύπρου, αργότερα.

Ενώ στην αρχή το αγωνιστικό φρόνημα παρέμενε ακμαίο κι ο πόθος της επιστροφής άσβεστος κι αδιαπραγμάτευτος, κι ενώ θ' αναμενόταν, κρίνοντας από προηγούμενες συμπεριφορές της φυλής όχι σε πενηκονταετείς, αλλά σε πολύ πιο μεγάλες περιόδους, σε μακραίωνες περιόδους δουλείας επαύξηση του πόθου για ελευθερία και περιφρόνηση μιας ατιμωτικής απλής επιβίωσης, γινόμαστε, σήμερα, μάρτυρες μιας κάμψης σε μερικούς του αγωνιστικού φρονήματος.

Σε τρεις κύριους τομείς της ζωής θα μπορούσαμε να κατατάξουμε τις διολισθήσεις της πλευράς μας στα 50 χρόνια της κατοχής που πέρασαν και που συνέβαλαν στην κάμψη του αγωνιστικού μας φρονήματος.

Παρασυρθήκαμε πρώτα, κάτω από την πίεση των γεγονότων και τη δυστυχία των προσφύγων, αλλά και τις υποσχέσεις των ξένων ότι θα πίεζαν την Τουρκία, για μια υποφερτή διευθέτηση του προβλήματός μας, στις διακοινοτικές συνομιλίες. Απαλλάξαμε, έτσι, την Τουρκία από την ενοχή της εισβολής σ' ένα ανεξάρτητο κράτος και της κατοχής ενός μεγάλου τμήματός του και της δώσαμε χρόνο ώστε, κωλυσιεργώντας, να πετύχει να ξεχασθεί από τη διεθνή κοινότητα η υφή του

προβλήματός μας και να επέλθει κόπωση στον λαό μας.

Η εμπλοκή της πλευράς μας στις διαπραγματεύσεις που συνεχίζονται, έστω και με διαλείμματα, αλλά συνεχίζονται ό,τι και να συμβεί, είχε ως αποτέλεσμα τη σταδιακή αποδοχή όλων των κατά καιρούς διεκδικήσεων των Τούρκων, χωρίς καμιά δική τους υποχώρηση. Αντίθετα κάθε αποδοχή, εκ μέρους μας, μιας διεκδίκησής τους, για να συνεχιστούν οι συνομιλίες και να αποφύγουμε τα χειρότερα, οδηγούσε σε προβολή νέων διεκδικήσεων. Και δεν είναι δύσκολο πια σε κανένα, να διακρίνει τον τελικό και αμετάθετο στόχο της Τουρκίας: Την κατάκτηση και τουρκοποίηση ολόκληρης της Κύπρου. Σήμερα η κατοχική δύναμη απαιτεί νέες υποχωρήσεις της πλευράς μας, την αποδοχή δύο κρατών, για να συγκατανεύσει στην επανέναρξη των συνομιλιών. Ούτε κι έτσι, βέβαια, θα ικανοποιηθεί: Θα θέτει διαρκώς νέες διεκδικήσεις.

Αυτή η μακροχρόνια εμπλοκή μας στον ατελέσφορο, εξαιτίας της Τουρκίας, διακοινοτικό διάλογο, είχε και δεύτερο κακό επακόλουθο για μας: Έδωσε το τέλειο άλλοθι στους τρίτους, τον διεθνή παράγοντα, τις Μεγάλες Δυνάμεις για την αποστασιοποίησή τους από το θέμα. «Βρέστε τα μεταξύ σας» μάς λένουν, «και ότι συμφωνήσετε εμείς θα το επικυρώσουμε». Δεν πιέζουν, δεν ελέγχουν, δεν διαμαρτύρονται προς την Τουρκία. Κι αυτά τα Ηνωμένα Έθνη αντί να υπερασπίζονται αρχές και αξίες κρατούν πάντα μian Ποντιοπιλατική στάση, αναφέρονται σε μέσες αποστάσεις. Έφτασαν τελευταία να μας συστήνουν να αλλάξουμε τρόπο σκέψης. Να προσεγγίσουμε και να επιδιώξουμε άλλους τρόπους λύσης κι όχι να επιδιώκουμε λύση βασισμένη σε αρχές και στα ανθρώπινα δικαιώματα.

Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες παρατηρήθηκε και μια άλλη διολίσθηση της πλευράς μας. Παρασυρθήκαμε από την προσωρινότητα, ξεχαστήκαμε στα μισά του δρόμου. Μπαινοβγαίνουμε, κάτω από τους δοτούς περιορισμούς του κατακτητή, τις προσωπικές ταπεινώσεις και τον εθνικό εξευτελισμό, στα κατεχόμενα, ενισχύουμε την οικονομία τους με το να θητεύουμε στα καζίνα, να διασκεδάζουμε στα κέντρα και τα κλεμμένα ξενοδοχεία μας, ταξιδεύουμε πολλές φορές και από το παράνομο αεροδρόμιό τους, δίνοντας υπόσταση στο ψευδοκράτος τους. Μια ανεξήγητη ροπή προς ισοπέδωση των πάντων.

Πώς θα ανατρέψουμε την απαράδεκτη αυτή κατάσταση; Ποιο μήνυμα στέλλουμε ως Ελληνικός λαός της Κύπρου απόψε;

Θα πρέπει να αντιληφθούμε πρωτίστως τον σοβαρότατο κίνδυνο που διατρέχουμε, τον κίνδυνο εκτουρκισμού, της κατάληψης και τουρκοποίησης ολόκληρης της Κύπρου. Πέραν της συσπείρωσης όλων γύρω από τον εθνικό σκοπό, και την

ενίσχυση της άμυνάς μας, θα πρέπει αμέσως να σταματήσουμε τις επισκέψεις, δίκην τουριστών, στα κατεχόμενα, τη διαμονή εκεί και την παντοειδή ενίσχυσή τους. Δεν είναι μόνον η οικονομική μας αιμορραγία προς την κατοχή. Ούτε και η ισχυροποίηση του αλυσσοδέματός μας και η προαγωγή της Τουρκοποίησης. Είναι, κυρίως, ο εξευτελισμός της ανθρώπινης αξιοπρέπειάς μας. Να κατέχουν την πατρίδα μας και να τους επιβραβεύουμε; Τέτοια συμπεριφορά δεν παρατηρείται ούτε στα ζώα.

Θα πρέπει ύστερα να απαιτήσουμε από την ηγεσία μας και να εμμείνουμε στην αλλαγή πλευσης του αγώνα μας. Οι συνομιλίες, όπως γίνονται, δεν οδηγούν πουθενά. Οδηγούν μάλλον στην τουρκοποίηση. Οφείλουμε να διεκδικήσουμε και για μας, ό,τι απολαμβάνουν όλοι οι άλλοι Ευρωπαίοι και όλος ο ελεύθερος κόσμος. Να επιμείνουμε κι εμείς στην ελεύθερη διακίνηση, την ελεύθερη απόκτηση περιουσίας και την ελεύθερη εγκατάσταση σ' όλη την πατρίδα μας. Οι άλλοι Ευρωπαίοι έχουν το δικαίωμα να εγκαθίστανται παντού σ' όλη την Ευρώπη, εμείς να μην μπορούμε να επιστρέψουμε στα σπίτια και τις περιουσίες μας; Κανείς δεν μπορεί να μας αρνηθεί το δικαίωμα αυτό. Φτάνει εμείς να το επιδιώξουμε αταλάντευτα και να επιμείνουμε σ' αυτό. Γι' αυτό και απόψε διατρανώνουμε ότι:

Απαιτούμε λύση ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Απαιτούμε αποχώρηση όλων των στρατευμάτων κατοχής και των εποίκων από την πατρίδα μας.

Απαιτούμε επιστροφή στις πόλεις και τα χωριά μας.

Απαιτούμε απελευθέρωση της πατρίδας μας.

Αν εμείς εμμείνουμε σ' αυτές τις αρχές, είμαι σίγουρος ότι και ο Θεός θα έλθει βοηθός στις προσπάθειές μας.

Ζήτω η Κύπρος!